

Mai napig szeretem a múltat, mely tele van számomra csodálatosabbnál csodálatosabb történetekkel. Olykor átélem a történéseket, úgy érzem mintha ismertem volna őket, gondjaikat, örömeiket és bánatukat.

A sok tanulságos és szórakoztató történet közül, legkedvesebb a falu nevének eredete.

Kezdetben néhány kerekeken mozgatható faházból állt az egész község. Még a templom és a tanító háza is fából volt. Hiszen dohány termesztők voltak, azok pedig folyton vándoroltak mindig oda mentek ahol jobb volt a föld és magukkal vitték a házaikat is. A kereskedők a kialakuló település közepén áthaladó Tiszán szállították tutajokon a gabonát, s más portékájukat. Súlyos farönköket úsztattak le az építkezésekhez.

Idővel egy-két földműves is letelepedett itt, s szorgos munkával gyarapították vagyonukat. Hiszen a talaj és az éghajlat nem csak a dohánytermesztésnek kedvezett. Most már megjelentek a faluban a vályogházak, ezek már nem voltak mozdíthatóak. Megjelent a közösségben az első zsidó család, akik boltot nyitottak, s nem éppen az itt lakók javát nézve árulták azokat.

Lassan fejlődött a kis közösség hiszen, volt ivó víz, jól termő föld, az asszonyok és lányok szőtték, fontak. Maguk készítették öltözéküket. A férfiaknak lehetett halászni, ami szintén segített a megélhetésben. Még a nehéz kétkezi munka után a nap végén a nők a Tisza tiszta vízében mosták ruháikat, szötteseiket, közben beszélgettek énekeltek. Az itt élő nép hosszú téli esténként dörzsölőbe és fonóba jártak, s a jól végzett munka után még táncra is perdültek. Ahol a délceg legények büszkén, bortól és a szerelemtől fűtve udvaroltak a csalfa lányoknak.

Egy megszokott nyári napon történt. A férfiak búzát kaszálta, a lányok s asszonyok pedig utánuk markot szedtek. Tehát fárasztó nap után voltak, de a lányok még kimentek a folyóhoz ruhát tisztítani, de vagy fáradtabb voltak a szokottnál vagy csak figyelmetlenek, hiszen a Tisza veszélyes tele forgókkal és erős sodrással. Az egyik lány kötényét elkapta egy gyors forgó. Ő félvén házsártos anyja szitkozódásaitól, amiért hagyta veszni a kötényét, utána ugrott. A forgó őt is elkapta. Az ott lévők kiabáltak forog a lány, forgó lány, de rajta már segíteni nem tudtak, oda veszett. Így az ő emlékére a falu Forgolány nevet kapta.

Idővel a történet elfelejtődött, s a név pedig Forgolányra csiszolódott. A Tiszát eltérítették a falun kívülre, de nem tetszik neki az útvonal, mert gyakran elhagyja a medrét. A házak közül is csak egy maradt fent, de most már kerekek nélkül alapokon áll. A templom, s az iskola is téglából épültek. Utcáit nem díszítik felhőkarcolók sem cifra paloták, de a letűnt idők nyomai láthatóak.

A múltra csak az építkezésekkor előkerülő súlyos lánc darabok utalnak. A Tisza egykoron itt folyt és a közlekedés tutajokon történt

Idővel a történet elfelejtődött, s a név pedig Forgolányra csiszolódott.

Részlet **Fehér Angéla** [pályamunkájából](#) .